

The Rebellious Spirit #14
De gouden sleutel.
Februari 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Sinds geruime tijd nu vraag ik mij af waarom en hoe ik mezelf bescherm, en waarvoor ik mezelf bescherm. Ik ontdekte dat het zich uit in arrogantie, en de veiligheid van het enkel aan de zijde van de gever te blijven. Ik voel me als een raket die helemaal klaar is om gelanceerd te worden; alle systemen zijn vrijgemaakt maar een slot zit nog vast – het slot van bescherming.

Osho, zou U me de sleutel kunnen wijzen om de bescherming te ontsluiten – of is er geen slot?

David, de mens wordt geboren met de dood in zijn hart. Als hij opgroeit, groeit de dood ook. Leven en dood zijn bijna als twee vleugels. De dag dat het leven zijn hoogtepunt bereikt, bereikt ook de dood zijn hoogtepunt; vandaar de onbekende vrees, en het verlangen om beschermd te worden. Maar er is enkel één manier om het open te maken – slechts één sleutel. Dit verlangen om beschermd te worden kan enkel verdwijnen als je begrijpt dat het leven wat jij gekend hebt niet het eeuwige leven is. De dauwdruppel moet sterven; er is geen manier om hem te beschermen.

Maar de dood van de dauwdruppel is een nieuw begin. Het is niet een einde; het is het begin van het oceaan zijn. De dauwdruppel wordt de oceaan. Alle angsten – van onveiligheid, van dood, van ziekte, van ouderdom – ze verdwijnen dan allemaal samen.

Maar de mens gaat door met precies het tegenovergestelde te doen. Als hij ziet dat er een verlangen is om beschermd te worden, probeert hij alle soorten bescherming te vinden – door geld, door macht, door aanzien. Maar het verlangen is eenvoudig dezelfde; op een of andere manier moet ik zo machtig zijn en zo veilig dat de vrees voor het onbekende, voor de dood kan worden vergeten. Maar er is geen manier om het te vergeten. Je kunt je bezig houden met duizenden dingen, maar het is er altijd als een onderstroom – want het is een natuurlijk verschijnsel. De dood is niet iets dat van buiten komt.

Ik heb altijd van een oude parabel gehouden: Een koning was erg bang voor de dood. Hij had vele landen veroverd, hij was een groot krijger, hij was voldoende veilig, zeker – het was niet nodig om angstig te zijn. Maar het probleem is: de dood komt niet van buitenaf – het groeit binnenin je. Je brengt het mee met je geboorte.

Maar niemand heeft hem dit verteld: integendeel, zijn adviseurs zeiden hem, "U zou een paleis moeten maken waarin geen ramen en deuren zijn -- enkel één deur, en voor die deur zou een zeventvoudige veiligheid moeten zijn. Een bewaker – maar wie kan erop vertrouwen? – dan een andere bewaker om de eerste te bewaken, en zo verder. Een lijn van zeven bewakers... u zult absoluut beschermd zijn."

Hij maakte het paleis. Het idee leek logisch; maar alles wat logisch is hoeft nog niet reëel zijn – logica is niet gelijkwaardig aan leven. Het paleis was gemaakt. De koning was erg gelukkig, de bewaking was zo veilig. Er was slechts één deur, geen vijand kon ergens binnenkomen.

Een van zijn vrienden, een andere koning, hoorde over het paleis en kwam er naar kijken. Hij was enorm onder de indruk. Het was een kunstwerk van binnen, helemaal gemaakt van marmer, en alles was er om de koning te plezieren: mooie fontein, watervallen – maar alles was binnenin het paleis.

De vriend zei, "Ik zou een paleis als dit in mijn eigen koninkrijk willen hebben. Het voelt zo veilig."

Toen hij wegging, kwam de gastheer mee naar buiten, en de vriend dankte hem opnieuw. Toen hij in zijn gouden wagen stapte zei hij, "Ik ben enorm dankbaar, want je hebt iets gemaakt dat werkelijk veilig is. Help me maar met je architecten en steenhouwers; ik wil precies hetzelfde paleis in mijn koninkrijk maken."

Net toen begon een bedelaar die in de straat zat, te lachen. Beide koningen voelden zich in verlegenheid gebracht, en de gastheer vroeg de bedelaar, "Waarom lach je?"

Hij zei, "Eens was ik zelf koning, maar juist om veiligheid te vinden ben ik bedelaar geworden. Sinds ik bedelaar ben geworden, is niemand er in geïnteresseerd om me te doden. Ik slaap op straat zonder enige vrees. Ik heb een suggestie voor je -- en ik ben ouder dan jullie beiden, en mijn koninkrijk was veel groter dan jullie koninkrijken.

"Mijn suggestie is dat jouw paleis een fout heeft. Ik heb hier gezeten en gekeken -- maar niemand heeft zich om het gebrek bekommerd."

De koning zei, "Welk gebrek?"

De bedelaar zei, "Er is een deur. De beste zekerheid voor je zal zijn om naar binnen te gaan en de steenhouwers de deur te laten sluiten. In plaats van een deur zou er een mooie marmeren muur moeten zijn. Dan kan niemand er binnenkomen.

"Zelfs deze zeven bewakers kunnen gaan samenzweren -- het is niet onmogelijk -- om het hele koninkrijk te verkrijgen. Je bent in de handen van deze zeven mannen. Als zij gaan samenwerken, kunnen ze je doden en je hele koninkrijk verdelen. En het is zo'n eenvoudig iets dat het wel in hun hoofd moet opkomen. Je denkt dat je veilig bent -- je bent onveiliger dan ooit: je bent gewoon in de handen van zeven mensen."

De koning zei, "Je idee is juist -- maar wat heeft het voor zin te leven als er geen deur is om naar buiten te komen?"

En de bedelaar lachte opnieuw. Hij zei, "Je hoeft er niet uit te komen. De dood kan binnenkomen zonder deur -- want hij komt in feite niet van buiten; hij zit van binnen in je, net als een zaadje."

Je zult niet erg bewust zijn, David, niemand is erg bewust -- dat je iedere dag sterft, beetje bij beetje. En op een dag is het proces voltooid. De dood is geen incident, maar een proces: het heeft dezelfde lengte als je leven. Als je zeventig of tachtig jaar zult leven, heeft je dood ook tachtig jaar te leven met jou.

Dit leven -- wat wij als leven verstaan -- is in de handen van de dood, en er is geen enkele bescherming voor. Maar ik ken een gouden sleutel, die je in jezelf een diepere laag van leven, dieper dan dit leven en dieper dan deze dood, doet vinden. Die diepste laag is eeuwig. Ze heeft geen bescherming nodig; ze wordt beschermd door de hele existentie zelf. Er is een slot, en dat is je mind, die verhindert om naar binnen te gaan. En er is een sleutel: ik noem het meditatie.

Voor meditatie verdwijnt de mind. Niet dat het slot wordt geopend ... maar het slot verdwijnt eenvoudig, en je gaat binnen in je eeuwigdurende koninkrijk. En alleen dan voel je veiligheid.

Zelfs als de dood komt, en hij zal natuurlijk komen, zul je hem gadeslaan; je zult niet sterven. Je lichaam zal sterven, je mind zal sterven, maar voor de dood heb jij hen reeds achtergelaten. Je bent dieper dan beide oppervlakkige lagen gegaan.

Uitgezonderd door meditatie, heeft niemand ooit iets geweten over eeuwigheid, over onsterfelijkheid, over de tijdloosheid van ons wezen. Daarom betekent religie voor mij eenvoudigweg meditatie. Al het andere is overtollig, niet essentieel. Dit is het wonder van meditatie: dat het de mensen niet verdeelt. Er is geen Christelijke meditatie, er is geen Hindoe meditatie, er is geen Mohammedaanse meditatie, en er is geen Joodse meditatie.

Meditatie is een wetenschap.

Alles wat niet essentieel is in religie verdeelt de mensen: en het niet essentiële wordt zo groot, zo zwaar, dat de kleine sleutel van meditatie verloren raakt of vergeten.

Mensen voelen zich door mij beledigd, door mij geërgerd, geïrriteerd, omdat ik niet wil dat ze Hindoes zijn, dat ze Christenen zijn, dat ze Jainas zijn – maar enkel mediterenden... want meditatie is de enige essentiële religie die jou met jezelf in contact brengt.

Het woord 'religie' moet begrepen worden. Het betekent 'samen brengen'. Je bent ver van jezelf verwijderd geraakt. Je terug te brengen tot je werkelijkheid is de enige religie die er is.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Elke dag kom ik uit Uw lezing, na het zitten bij U, luisterend naar Uw stem en dansend op Uw muziek. De poort uitkomend ziet de wereld er zo fris uit, het groen zo intens en glanzend, het spel van de zon met de schaduw zo rijk, en de mensen zo zacht en open. Geliefde meester, wat is de magie die u gebruikt om mijn ogen te verfrissen? Is dit het of verheugt de natuur zich ook in de tegenwoordigheid van zo'n mooie Meester en toont ze daarom haar meest feestelijke en mooie kant aan ons? Is dit Uw boeddha-veld die door iedereen en alles hier aanwezig stroomt?

Anand Premartha, het is beiden. Hier in stilte zittend, door mijn stilte, mijn sereniteit, besproeid, wordt alles fris, jong. Stilte is zo'n douche voor de ziel.

Luisterend naar de muziek – niet alleen luisterend, maar er aan deelnemend, bijna dansend van vreugde – vergeet je jouw alledaagse zorgen en de wereld, de spanningen en bezorgdheden; zij zijn de stoflagen op je ogen.

En door het gewoon hier bij me zijn, vindt er iets plaats tussen jou en mij wat niet zichtbaar is aan ogen. Een energie, die slechts goddelijk genoemd kan worden, wordt overgedragen van hart naar hart. Ik kan zien dat er ogenblikken zijn dat jullie allemaal verdwijnen, en alleen één bewustzijn overblijft. Je vergeet je individualiteit, je gescheidenheid. En dit geeft zo'n verjonging, zo'n verfrissing, zo'n herleving, dat als je weggaat – de dingen zijn hetzelfde – maar het groen lijkt groener; de mensen zachter en meer liefdevol. Het lied van de vogels, ofschoon zonder zin, begint een betekenis van zichzelf te krijgen. Al je zintuigen zijn op hun maximale gevoeligheid. Het licht dat door de bomen filtert vervult je hart met verwondering. De wind door de bomen fluistert ongekende geheimen naar je.

Dus van een kant ben je bereid, beschikbaar, fris, uitgerust, ontspannen, en stil; en van de andere kant ben je deel van de existentie. De existentie verheugt zich met jou. Het is niet alleen dat jouw ogen fris zijn en je mind stil is, dat het gras groener is – dat is slechts een deel van het verhaal. Het andere deel is dat vanwege je stilte, vanwege je dans, vanwege je muziek, ze echt groener zijn – enkel voor jou, een speciaal geschenk.

Het wordt gezegd dat op welk pad Gautama Boeddha ook liep, zelfs als het niet de tijd was voor de bomen om te bloeien, dan bloeiden ze. Boeddhisten zijn niet in staat geweest om het te verklaren; geen wetenschappelijke uitleg is mogelijk. Alleen een mysticus kan dit begrijpen; alleen een mediterende kan begrijpen wat het betekent – dat bomen die zonder bladeren zijn onmiddellijk blad en een bladerdak beginnen te groeien, om een beetje schaduw te bereiden voor de vermoeide Boeddha om onder te rusten. Dat is het wat jij ervaart: de existentie verheugt zich als jij gelukkig bent. De existentie is bijna een echo van jouw wezen. Als jij vol bezorgdheid bent, wordt alles rondom jou gespannen; en als jij stil bent, wordt alles rondom jou een stille muziek, een stille dans.

Onthoudt dat je niet gescheiden bent van de existentie; dus als je gelukkig bent, zijn al deze bomen ook gelukkig. Geluk is besmettelijk. Wanneer jij danst, bewegen deze bomen zich ook ritmisch met jou.

Wanneer je vol liefde bent wie jou dan ook ontmoet – hij kan een erg primitief, ruw mens zijn, maar je liefde is krachtiger dan welke ruwheid, primitiviteit ook... met jou zal hij plotseling voelen dat hij zachter wordt.

Je kent deze ervaring op vele andere manieren. Er zijn mensen door wie je verdrietig wordt. Ze hebben je helemaal niets gedaan en ze hebben helemaal niets tegen je gezegd, maar hun droefheid is zo zwaar en zo krachtig. We zijn voortdurend onze harten rondom ons aan het uitzenden. Als een verdrietig mens je voorbijgaat, zal zijn droefenis ook jouw hart raken, tenzij jouw blijheid groter is dan zijn droefenis; dan zal hij geraakt worden. En je kent mensen met wie je plotseling zonder enige reden blij wordt, gewoon bij hen te zijn voelt alsof een zekere vreugde, een zeker geluk bij je is binnengekomen.

Maar het luisteren naar mij is niets dan een meditatie. Dit is mijn eenvoudigste devies, waarvoor je helemaal niets hoeft te doen. Ik zeg je te mediteren, maar ik kan het niet aan je overlaten. Je kunt denken, "Ja, ik zal mediteren," en je gaat door met het uit te stellen. Daarom spreek ik elke morgen en avond tot je. Het maakt niet uit wat ik zeg. Ik ben geen redenaar, noch ben ik een prediker, noch geef ik je een leerstelling of filosofie. Dit is een methode: want omdat je naar me wilt luisteren moet je wel stil zijn. Zonder dat je het weet, val je steeds dieper en dieper in je wezen.

Dus als je weggaat, ben je niet de lezing hall uitgegaan. Deze Chuang Tzu hall is geen lezing hall, het is een plaats – een tempel – van meditatie. Daarom laat ik steeds tussenruimten open voor je; in die stiltes is er alle mogelijkheid dat je jouw innerlijke kern raakt.

Dus zeg niet na het 'luisteren' naar mij, zeg na het 'mediteren' met mij, wanneer je dan weggaat zijn al je zintuigen meer gevoelig. En de hele existentie verheugt zich omdat jij een totaal verschillende geurigheid hebt, een andere tegenwoordigheid. Je draagt iets van mij met je mee elke dag.

Heel langzaam zul in staat zijn om zelf alleen te zitten, niets doende, stil zittend. En in die stilte, zul je al de geheimen van de existentie kennen.

Dit is een van de geheimen: dat alles onderling verbonden is. Je vreugde wordt gevoeld door de bomen – je droefenis ook. Je stilte wordt ervaren door de vogels – je dans, je muziek ook.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Vele malen in meditatie heb ik U gevraagd me niet direct de enorme tragedie te tonen die heden op de aarde plaats vindt, daar ik weet dat ik zo'n lijden nooit zou kunnen verdragen. Toch voel ik dit aldoor, zelfs met mijn buffers. Ik weet dat U het licht voor deze hele planeet bent, en dit wetend brengt zo'n verantwoordelijkheid. Ik zou zo dankbaar zijn om u tegen mij te horen spreken over helpen, wetend dat ik niet kan helpen, en de angst van het hulpeloos voelen – en ook van ontspanning, wanneer je zo'n staat van urgentie voelt.

Prem Kaveesha, ik kan je bezorgdheid begrijpen voor de hele mensheid, voor deze planeet aarde; want elke dag komen we steeds dicht bij een ramp. Het is omdat de ramp heel dichtbij komt; zelfs met je buffers kun je het niet vergeten – en het doet pijn. En het doet meer pijn omdat je voelt dat je niet kunt helpen; je kunt niets doen. Het is eenvoudig boven de capaciteit van elke persoon om deze calamiteit, deze ramp te voorkomen, deze globale zelfmoord die bijna zeker lijkt. Maar ik heb zo mijn eigen manier.

Jij voelt hulpeloos omdat je denkt in termen van andere mensen te helpen het te begrijpen, en dat is een onmogelijk werk. De wereld is zo groot, en mensen zijn zo vol geweld dat het schijnt dat de calamiteit niet van buiten komt, maar het de opgestapelde gewelddadigheid in de mens zelf is die deze aarde zal doen exploderen.

Maar denk niet in termen van helpen. Dan zul je niet hulpeloos voelen en niet gespannen. Ik voel me niet hulpeloos. Ik voel niet gespannen, ik voel geen bezorgdheid – en ik ben me er meer bewust van dan jij kunt zijn – omdat mijn benadering niet die van iemand helpen is, maar gewoon voor jou om je bewustzijn te verhogen tot de hoogste mogelijke piek... waartoe je perfect in staat bent.

Als we slechts tweehonderd verlichte mensen in de wereld kunnen creëren, kan de wereld gered worden.

Kaveesha werd in een Joodse familie geboren, ze zal dus een mooi verhaal begrijpen. In het Oude Testament wordt vermeld dat er twee steden waren, Sodom en Gomorrah, die beiden seksueel pervers waren. In Gomorrah, was homoseksualiteit erg gangbaar, en in Sodom waren de mensen zelfs lager gevallen in hun perversie: ze bedreven de liefde met dieren. Vandaar het woord 'sodomie' — het komt van de stad Sodom. En God besloot deze twee steden compleet te vernietigen. Hij vernietigde deze twee steden compleet — en het is erg vreemd dat deze twee steden hetzelfde inwonertal hadden als Hiroshima en Nagasaki. Hiroshima en Nagasaki werden door de mens vernietigd, maar het Oude Testament verhaalt dat God deze twee perverse steden vernietigde. Wat ik je ga vertellen is een Chassidisch verhaal gebaseerd op de Oud Testament versie over de vernietiging door God van de twee perverse steden.

Judaïsme heeft volledig gebloeid in het Chassidisme. Chassidisme is een rebels, en essentieel religieus verschijnsel. Alle religies hebben aan de wereld iets moois gegeven — ofschoon deze religies tegen dat iets moois waren — uitgezonderd het Christendom.

Mohammedanisme heeft Soefisme gegeven, ofschoon Mohammedanen Soefi's hebben gedood. Boeddhisme heeft Zen gegeven, ofschoon Boeddhisten Zen niet accepteren als een authentieke lering van Gautama Boeddha. Hindoeïsme heeft Tantra gegeven, maar Hindoes zijn heel erg tegen Tantra — en dat is hun meest eigen waarheid. Het is een erg vreemd iets... en hetzelfde is de situatie met Judaïsme.

Chassidisme is een klein, rebels verschijnsel binnen de wereld van het Judaïsme. De man die Chassidisme stichtte was Baal Shemtov. Hij bericht ook over het verhaal en je kunt de schoonheid en het verschil zien. Iemand vroeg hem, "Wat denk jij over Sodom en Gomorrah?"

En Baal Shemtov zei, "Dat verhaal is niet in zijn volledigheid opgetekend. Ik zal je het hele verhaal vertellen." En hij zei, "Toen God verklaarde dat hij deze twee steden zou gaan vernietigen, ging een Hassid, een mysticus, naar God toe en vroeg hem, 'Als in deze steden er honderd mensen zijn die U hebben ervaren, wat zul je dan met deze honderd mensen doen? Gaat U hen ook, samen met de hele steden vernietigen?'

"God was een ogenblik lang stil en zei toen, 'Nee. Als er honderd zielen zijn in deze twee steden, zouden vanwege deze honderd mensen deze twee steden gespaard worden; ik zou hen niet vernietigen.'

"De Chassied mysticus zei, 'Als er slechts vijftig waren, in plaats van honderd? Gaat U deze steden vernietigen, en deze vijftig ontwaakte mensen?'

"Nu zag God dat de mysticus hem te pakken had. Hij zei, 'Nee, ik kan geen vijftig verlichte mensen vernietigen.' En de Chassied zei, 'ik wil weten dat als er slechts één man is die verlicht is; zes maanden woont hij in Sodom en zes maanden woont hij in Gomorrah. Wat zegt u dan hier over? — Gaat U de steden vernietigen?'

"God zei, 'Jij bent een erg geslepen kerel. Wie is deze man?' Hij zei natuurlijk, 'ik ben het.'

En God kon hem niet weigeren want het is niet een kwestie van kwantiteit, het is een kwestie van kwaliteit: een verlicht persoon of honderd verlichte personen. De verlichte persoon kan niet door de existentie vernietigd worden, want de verlichte persoon is de langverwachte droom van de existentie zelf — om de sterren te bereiken. En Baal Shem zei dat Sodom en Gomorrah nooit vernietigd werden.

Joden zijn boos op Baal Shem, dat hij gewoon dit verhaal heeft verzonnen; het hele verhaal is geschreven in het Oude Testament. De Joden accepteren de Chassieden niet als echte Joden. Op dezelfde manier zal overal de echte religieuze persoon veroordeeld worden door de zogenaamde religieuzen.

Of Baal Shem het verhaal nu verzonnen heeft of dat hij het ware verhaal vertelde, ik ben met hem. Op de eerste plaats is een God die in vernietiging gelooft geen God. Een God die mensen niet van hun

perversie kan afbrengen is geen God. Baal Shem redt niet alleen deze twee steden, hij redt ook Gods goddelijkheid: zijn compassie, zijn liefde, zijn begrip.

Kaveesha, vergeet alles wat de wereld betreft. Jij wordt die ene Chassied, die ene mysticus. En als we enkel twee honderd verlichte mensen kunnen creëren.... Dat getal is ook precies als van Baal Shem's Chassied. Toen hij met God begon te praten, onderhandelen, was het slechts een kwestie van twee steden. De wereld is heel groot geworden en het is een kwestie van de hele wereld – dus ik begin te onderhandelen met tweehonderd. Maar ik wil je wel vertellen dat zelfs twee verlichte mensen genoeg zullen zijn, en de wereld gered zal zijn; want de existentie kan haar ultieme bloei niet vernietigen.

Dus vergeet wat de wereld betreft; anders zal het onnodige bezorgdheid creëren en je eigen ontwaken vernietigen, wat de enige mogelijkheid is om de wereld te redden. Iedereen die de wereld wil helpen moet even de wereld vergeten en zich concentreren op zichzelf. Verhef je bewustzijn tot zo'n hoogte dat de existentie wel een tweede keer moet denken deze wereld al dan niet te vernietigen of te redden.

De massa's zoals ze zijn doen er niet toe; de existentie is niet in hen geïnteresseerd. In feite zou de existentie deze hele mensheid – deze rotte mensheid graag vernietigd zien, zodat de evolutie weer helemaal opnieuw kan beginnen. Iets is er verkeerd gegaan....

Maar als er een paar verlichte mensen zijn, zij tellen veel zwaarder dan miljarden en miljarden mensen op de wereld. De existentie kan de wereld niet vernietigen – niet alleen niet vanwege deze paar mensen die verlicht zijn; maar vanwege hun verlichting worden de onbewuste massa's waardevol, want het is van deze onbewuste massa's dat deze Himalaya pieken zijn ontstaan. Zij waren gisteren ook onbewust, vandaag zijn ze bewust. En de existentie is erg geduldig: als ze ziet dat onbewuste mensen volledig bewust kunnen worden, dan heeft deze grote massa mensen, die absoluut onbewust is, ook een mogelijkheid.

Ik heb vertrouwen in de individuen, niet de collectiviteit. De collectiviteit is zo rot dat het een daad van compassie zal zijn haar te vernietigen. Maar wij moeten bewijzen dat uit deze onbewuste, bijna dode mensheid, een paar lotussen kunnen bloeien. Dan, als we het de tijd geven, zullen er misschien meer lotussen komen. Sommige zullen misschien enkel knoppen zijn, sommige net als een zaadje; maar zelfs als er één mens verlicht is, zal met hem de hele mensheid waardevol worden, want die man toont de hoop dat elke mens in staat is tot hetzelfde wonder.

Dus Kaveesha, vergeet wat helpen betreft. Je kunt niet helpen; niemand kan helpen. Maar je kunt een mysticus worden, een Chassied, en je kunt argumenteren met God dat, "Ik ben hier; gaat U mij vernietigen? En deze mensen die slaapwandelaars zijn, wandelend in hun slaap – ik was ook een van hen. Dat is mijn gisteren. Deze mensen zouden hun morgen moeten krijgen. Er is elke mogelijkheid dat elk menselijk wezen een Gautama Boeddha kan worden."

Dit is de enige manier om deze mooie planeet aarde te redden.

Vraag 4

Geliefde Osho,

Ik ben twaalf jaar bij U, luisterend naar de duizenden vragen die U beantwoordt. De vragen klinken bijna allemaal hetzelfde, toch zijn uw antwoorden aan ieder van hen zo nieuw, zo fris, zo kristal helder. Zelfs ofschoon U alles heeft gezegd wat mogelijk is door woorden uit te drukken, hoor ik alles alsof het voor de eerste keer is, alsof ik het zelfs nooit eerder heb gehoord. Zelfs bij de herhaling van woorden, voelt het nooit als herhaling. Het is als het drijven in een koel, helder bergmeer, waar ik totaal fris, schoon en helder uitkom. Osho, U bent zo'n schitterend mysterie voor mij, dat me altijd weer bij verassing bevangt met ontzag en verwondering.

Prem Turya, je hebt veel mensen gehoord, je hebt veel mensen gelezen; maar mij horen of lezen is een totaal andere ervaring, om de eenvoudige reden dat ik geen spreker ben, redenaar of docent. Je vragen kunnen dezelfde zijn, maar mijn antwoorden kunnen niet hetzelfde zijn vanwege twee redenen. Ten eerste, ik ben je vragen en mijn antwoorden vergeten – ik kan niet herhalen, ik ben geen grammofoonplaat. Ten tweede, je vragen kunnen hetzelfde zijn, maar de vraagstellers zijn verschillend – en ik beantwoord de vragensteller, niet de vraag.

Natuurlijk zullen woorden worden herhaald. Iemand heeft berekend dat ik vijftienduizend vragen heb beantwoord, en ik ben geen geleerd mens; mijn woordenschat is erg beperkt. Maar omdat ik de vraag niet beantwoord, zelfs al zullen de woorden hetzelfde zijn, heeft het antwoord iedere keer toch een andere nuance. Niet dat ik me inspan om mezelf niet te herhalen... ik herinner het me helemaal niet, ik heb nooit een van mijn boeken gelezen.

Al de keren dat ik je antwoord, ben ik er nooit op voorbereid. Ik weet zelf niet wat mijn volgende zin zal zijn. Het is gewoon praten; het is een communie, niet slechts communicatie. Ik heb niets te communiceren. Ik probeer niet om je van iets te overtuigen – want als ik probeer je te overtuigen, dan is de enige manier om hetzelfde ding steeds maar weer opnieuw te herhalen zodat het een conditie in je mind wordt. Mijn woorden zijn niet belangrijk. Wat belangrijk is, dat is jouw stille luisteren. Wat belangrijk is, dat is dat mijn woorden niet van de mind komen, maar van mijn diepste stilte. Ofschoon ze geen stilte kunnen bevatten, als ze van de diepste stilte komen, omgeeft iets van die stilte hen. Zij kunnen het niet omvatten, maar iets van de stilte omringt hen. Het is alsof je een bad in een meer hebt genomen; jij kunt het meer niet bevatten, maar als je er uitkomt, komt iets van het meer – de frisheid, de koelheid – met je mee. Het meer blijft achter, maar enige kwaliteit van het meer draag je met je mee.

Je luistert in stilte; ik spreek in stilte. Mijn woorden bereiken je met wat frisheid, met wat geurigheid; en omdat je stil bent, verdiepen die geurigheid, die stilte, jouw stilte – maken haar geurig. Het is erg moeilijk voor intellectuelen te begrijpen wat er gebeurt. Het is zeker een niet-intellectuele, hart tot hart communie. Woorden zijn enkel excuses.

Ik zou graag met je in stilte zitten, maar dan kun jij niet stil zijn. Als ik stil ben, dan zal jouw mind doorgaan: steeds maar door ouwehoerend. Gewoon om je de moeite te besparen, moet ik spreken, en omdat ik spreek, wordt je mind bezig gehouden door het luisteren. Het vergeet zijn eigen gelul, of stelt het uit. Het is zeker een wonder. En dit zijn echte wonderen, geen wonderen zoals Jezus lopend op het water.

Ik heb een verhaal gehoord: Twee rabbijnen en een bisschop waren dikke vrienden. Alle drie waren gaan vissen op hetzelfde meer waar Jezus gewoonlijk liep – het meer van Galilea.

De bisschop was een Amerikaan: de twee rabbijnen waren lokale Joden. Pratend over Jezus, zei een rabbijn, "Jullie Christenen maken te veel ophef over kleine dingen. Hier weet iedereen hoe je op het water moet lopen."

De bisschop zei, "Iedereen...? Kun je op het water lopen?"

De rabbijn zei, "Natuurlijk," en hij stapte over de rand van de boot en liep op het water.

De bisschop kon zijn ogen niet geloven.... Hij is een Jood, hij gelooft zelfs niet eens in Christus! Zij zijn de mensen die Jezus kruisigden. Dit is absoluut onfair van God – dat zelfs rabbijnen toegestaan wordt wonderen te doen.

De eerste rabbijn kwam terug. De bisschop vroeg de tweede rabbijn, "Kun jij ook lopen?"

Hij zei, "Iedereen kan lopen. Jullie hebben onnodig veel ophef over Jezus gemaakt – dat hij op het water liep. In Israel loop iedereen op het water."

De bisschop zei, "Dit is iets nieuws; ik heb er nooit over gehoord. Laat me gewoon zien dat jij ook op het water kan lopen."

En de tweede rabbijn stapte uit de boot en liep op het water. De bisschop keek met wijd open ogen – hij vergat zelfs te ademen.

En de tweede rabbijn kwam terug, en beiden zeiden, “Nou, jij bent een volgeling van Jezus; je kunt het proberen. Vertrouw je op Jezus?”

De bisschop zei, “Absoluut.”

Toen zeiden ze, “Probeer het.”

Dus de bisschop stapte aan zijn kant uit – dit was de andere kant van de boot en begon kopje onder te gaan.

Een van de rabbijnen zei, “Wat denk je, zullen we die Amerikaanse idioot zeggen waar de stenen liggen?”

Plaatselijke bewoners weten waar de stenen liggen. Dit zijn geen wonderen. Het ware wonder gebeurt bijna onzichtbaar. Je stil zijn hier... Gewoon luisterend naar de vogels: tjiep, tjilp, tjilp -- het is een wonder.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.